

התזמורת הפילהרמונית הישראלית פרסמה בעיתונים (1952) מכתב גלוי בזו הלשון:

"בניגוד לידיעה שהופיעה בעיתונות, נדחה ביצוע יצירתו של ריכרד שטראוס בהתחשב בבקשתו האישית של שר החינוך והתרבות - ולא מכל סיבה אחרת. כל הכרטיסים לקונצרט המיוחד נמכרו כליל יומיים לאחר ההודעה ולדעתנו אין עובדה זו מוכיחה על סערה כלשהי בציבור. עובדה היא, שמאז הורדת יצירת שטראוס מתכנית הקונצרט החזירו כמה אנשים את כרטיסיהם."

את המסמך הזה, את התקיף והאטום,

שעיקרו - חירות ערכי הרוח,

הבאנו מפורש, כתוב וגם חתום

ואין הוא, כמדומה, זקוק לפענוח.

אך מאחר שכבר אנו עומדים בשטח של קולטור ושל מוזיק

ודבריו הנה מגוננים על ערכים של אמנות צרופה

אל נא נחרוג מזה התחום ויתכן כי מסקנות נסיק,

מהו כבוד לתרבותו של האדם

ומה

חילולו וסילופו.

ואף כי יש נושאים תובעי דבר-אש ודבר גפרית ודמע

ואף כי יש נושאים שאנטי-מוסרי

ואנטי-תרבותי לדבר בהם באופן אקדמי

נדון נא על תרבות בלבד

בלי טעמים ונימוקים זרים.

וכה נאמר: נכו, ידענו לא מתמול -

המוסיקה גבולות לה אין

ולא מקום וזמן יתנו עליה עול.

ובכל זאת, אין המוסיקה רק סימני תווים כתובים בחרט

ולא רק גלי קול וכלי-מיתר או מנצחים ושרביטם, -

המוסיקה אולי גדולה גם בצמרמורת אשר היא שולחת ומצמררת

המוסיקה גדולה בה ד

שהיא מכה בלב בשר ודם.

והיא - יותר מכל - יותר מלחם ומבגד,

גוררת ומעירה את שמעבר לה ואין לומר לו - סורה

והיא יותר מכל כלי-חומר מעלה מנגד

תמנות

אשר מחוץ לפרטיטורה.

ויש ימים - כן, יש ימים - אשר בהם לא יתכן  
לראות ציבור עברי בבי-קונצרט מוחא כפיו בשוא זרי-פרחים  
עת במרכז התכנייה, באותיות אשור, כבוד שוכן  
שם ראש מכון-הנגינות הממלכתי  
אשר לרב הטבחים.

אכן יהיה זה מין סיוט קטן בר-פעם ובר-תקף של ממש  
בקום תזמורת ישראל, אשר איננה יודנריין,  
לתת כבוד בעקיפין גם ליוצרה ומחברו של מרש  
מוגש לספורטאי ולגדודי הרייך!

בקום תזמורת ישראל לתת כבוד בנגה-ברק-  
מגנזיום וחשמל ומנוף שרביט וקשת  
לבעל ההמנון אשר הוקדש לגאוליטר של פולין - פרנק.  
האם מוסיקה עוורה היא וחרשת?

קונצרט עניין גדול הוא. ראש הוא לסולם-  
ערכי תרבות ואין לו נחשתיים.  
אך ביטולו של הקונצרט וסילוקו מן האולם  
הם זאת-הפעם ז'סטה  
תרבותית פי שניים!

כן, רבותי, המוסיקה היכל היא וארמון היא  
ולא לשוא ירא קצת הציבור  
מחמתם של אנשי רוח (ביחוד מנהלי תזמורת)  
פן יקראוהו שוביניסט  
וקשה תפיסה או בור...

אבל הפעם, כך נדמה, חייב אותו ציבור בלי מורך  
להגן על תרבותו  
מפני קשי-תפיסתה של התזמורת!

אפשר שכובד כל תופיה על הכף יוטל, -  
אך הקונצרט לא ידחה ...  
הוא יבול!